

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 16.10.1996
KOM(96) 499 slutlig

96/0249 (CNS)

96/0250 (CNS)

Meddelande till Europaparlamentet, rådet och
Europeiska monetära institutet

Sekundärlagstiftning

för införande av euron och

vissa bestämmelser som har samband med införandet av euron

Förslag till

RÅDETS FÖRORDNING (EG)

**om vissa bestämmelser som har samband med
införandet av euron**

Förslag till

RÅDETS FÖRORDNING (EG)

om införande av euron

(framlagda av kommissionen)

Sekundärlagstiftning

för införande av euron och

vissa bestämmelser som har samband med införandet av euron

(Meddelande till Europaparlamentet, rådet och
Europeiska monetära institutet)

Europeiska rådet i Madrid i december 1995 antog ett program för införande av en gemensam valuta och begärde att det tekniska förberedelsearbetet för en radsförordning med den rättsliga ramen för användningen av euron skulle vara färdigt senast i slutet av 1996. Mot denna bakgrund överlämnar härmed kommissionen utkast till två förslag till radsförordningar. De bifogade utkasten till förordningar har utarbetats i enlighet med de principer för den rättsliga ramen som anges i punkt 9 i ovan nämnda program.

Den rättsliga ramen har utformats efter ingående samråd med företrädare för den privata sektorn och Europeiska monetära institutet har bidragit med värdefulla synpunkter.

Av de samråd som kommissionens tjänstegrenar genomfört har tydligt framgått att de konkreta förberedelserna för övergången till den gemensamma valutan, såväl i den privata som i den offentliga sektorn, gör det nödvändigt att den rättsliga ramen för euron klargörs i god tid före början av etapp tre av den ekonomiska och monetära unionen. För vissa bestämmelser, särskilt beträffande kontinuitet i avtalsförhållanden och avrundning, kan den rättssäkerhet som är nödvändig för att vidta förberedelser i god tid endast uppnås om bestämmelserna antas och träder i kraft långt före början av etapp tre.

Artikel 109I.4 tredje meningen, genom vilken antagandet av "de övriga åtgärder som behövs för att snabbt införa ... som dessa medlemsstaters gemensamma valuta" möjliggörs, kommer att vara tillgänglig som rättslig grund först i början av 1998, när det på grundval av artikel 109j.4 har fattats beslut om vilka medlemsstater som uppfyller de nödvändiga villkoren för införandet av den gemensamma valutan. Kommissionen föreslår därför, enligt den överenskommelse som nåddes vid Ekofin-rådets informella möte i Dublin i september 1996, att de bestämmelser som det med tanke på rättssäkerheten finns ett brådskande behov av, grundas på artikel 235 i fördraget och att den rättsliga ramens övriga bestämmelser antas på grundval av artikel 109I.4 i fördraget.

Kommissionen föreslår att politiskt godkännande av de två utkasten till förordningar eftersträvas på Europeiska rådets möte i Dublin i december 1996.

Följande utkast till förslag bifogas detta meddelande:

- Rådets förordning om införande av euron (artikel 109I.4 i fördraget). Syftet är att fastställa monetära lagbestämmelser för medlemsstater utan undantag. Förordningen är avsedd att träda i kraft den 1 januari 1999. Genom förordningen ersätts de nationella valutorna av euron. Under en övergångsperiod som skall vara avslutad senast den 31

december 2001 är de nationella valutorna för de deltagande medlemsstaterna olika denomineringar av euron. Under denna period är enheten euro och de nationella valutaenheterna juridiskt likvärdiga. Utkastet till förordning innehåller regler för användningen av den nationella valutaenheten och för euron som en egen enhet. I förordningen fastställs även regler för sedlar och mynt i euro, vilka kommer att sättas i omlopp senast den 31 december 2001.

Europeiska centralbanken skall höras enligt artikel 109f.4 i fördraget, men dess rådgivande funktion kan enligt artikel 109f.8 i fördraget ersättas av Europeiska monetära institutet. Rådfrågning av Europaparlamentet krävs inte formellt, men är i högsta grad önskvärd.

- Rådets förordning om vissa bestämmelser som har samband med införandet av euron (artikel 235 i fördraget). Syftet med denna förordning är att fastställa de bestämmelser som har samband med införandet av euron och som det finns ett brådskande behov av för att skapa rättssäkerhet. I utkastet till förordning bekräftas att införandet av euron inte kommer att påverka kontinuiteten för avtal eller andra rättsliga instrument. Dessutom är det bekräftat att från och med den 1 januari 1999 kommer en ecu i sin egenskap av valutakorg att vara lika med en euro. Slutligen fastställs genom utkastet till förordning med vilken grad av exakthet omräkningskurserna kommer att låsas den 1 januari 1999 samt avrundningsregler för omräkningar mellan euron och de nationella valutaenheterna.

Europaparlamentet skall höras enligt artikel 235 i fördraget. Europeiska monetära institutet skall höras enligt artikel 109f.6 i fördraget.

MOTIVERING

1. INLEDNING - ALLMÄNNA ÖVERVÄGANDEN

Huvudsakliga syften med förslagen

När nu förberedelserna för EMU har övergått till de praktiska frågorna har de olika aktörerna i ökande utsträckning begärt att fullständig rättssäkerhet beträffande användningen av euron skall åstadkommas i god tid före början av etapp tre av EMU.

Europeiska rådet i Madrid i december 1995 erkände detta behov av rättssäkerhet och fastställde ett program för införande av den gemensamma valutan varvid det särskilt angavs att en rådsförordning, vars tekniska förberedelsearbete skall vara avslutat senast i slutet av 1996, skall träda i kraft den 1 januari 1999. Genom denna fastställs den rättsliga ramen för användningen av euron. Europeiska rådet bekräftade även principen om kontinuitet för avtal och att hänvisningar till eukorgen skall omräknas till euro till kursen ett till ett.

Kommissionen bemöter behovet av rättssäkerhet genom att i denna text föreslå rättsliga bestämmelser som bör utgöra den rättsliga ramen för användningen av euron.

Bestämmelserna ingår i utkast till två olika förordningar av följande skäl:

I artikel 109/4 tredje meningen föreskrivs att "de övriga åtgärder som behövs för att snabbt införa ... som dessa medlemsstaters gemensamma valuta" skall vidtas. Den artikeln kommer dock att vara tillgänglig som rättslig grund först i början av 1998 när det på grundval av artikel 109j.4 har fattats beslut om vilka medlemsstater som uppfyller de nödvändiga villkoren för införandet av den gemensamma valutan. De bestämmelser som det för att åstadkomma rättssäkerhet finns ett brådskande behov av att anta inom den nära framtiden grundas därför på artikel 235 i fördraget. Övriga bestämmelser genom vilka den monetära lagstiftningen för de deltagande medlemsstaterna fastställs grundas på artikel 109/4 i fördraget. Genom att föreslå dem redan nu gör kommissionen det möjligt att nå en politisk överenskommelse om dem, vilket gör att det formella antagandet 1998 blir en ren formalitet.

Syftet med utkastet till rådets förordning om vissa bestämmelser som har samband med införandet av euron är följande:

- Att bekräfta att från och med den 1 januari 1999 ersätts hänvisningar till ecun i avtal och andra rättsliga instrument med hänvisningar till euron till en kurs av en euro för en ecu.
- Att bekräfta kontinuiteten för avtal som är uttryckta i nationella valutor eller i ecu och som varar längre än den 1 januari 1999.
- Att fastställa med vilken grad av exakthet omräkningskurserna oåterkalleligen kommer att låsas den 1 januari 1999.
- Att fastställa avrundningsregler.

Dessutom införs genom detta utkast till förslag namnet "euro" i EG:s lagstiftning. Hänvisningen till Europeiska rådets beslut i namnfrågan återfinns i ingressen.

Några konsekvenser av utkastet till förordning som är värda att observera är följande:

- Marknaderna får bekräftelse och garanti för att avtal inte kommer att påverkas av införandet av euron.
- De rättigheter och skyldigheter som härrör från avtal som är uttryckta i ecukorgen bekräftas.
- De tekniska förberedelserna för övergången till euron underlättas, särskilt på området för informationsteknologi.

Utkastet till förordning om införande av euron har följande huvudsyften:

- Att fastställa tidsramen för fullbordandet av övergången till euron.
- Att ersätta de nationella valutorna med euron från och med den 1 januari 1999.
- Att fastställa en juridiskt bindande likvärdighet mellan euron och de nationella valutaenheterna under den period då sedlar och mynt i euro ännu inte kommit i omlopp.
- Att säkerställa att privata ekonomiska aktörer under denna övergångsperiod är fria att använda euron utan att för den skull vara skyldiga att göra det.
- Att fastställa regler för omlopp av och skydd för sedlar och mynt.

Genom utkastet till förordning blir det även klarare för de ekonomiska aktörerna vad som gäller beträffande

- tidsramen för fullbordandet av övergången,
- omfattningen av användningen av euron under övergångsperioden, både som egen valutaenhet och i form av de nationella valutaenheterna,
- inväxlingen av sedlar och mynt i nationell valuta mot sedlar och mynt i euro vid slutet av övergångsprocessen.

2. KOMMENTARER TILL ARTIKLARN A I RÅDETS FÖRORDNING AV DEN [...] OM VISSA BESTÄMMELSER SOM HAR SAMBAND MED INFÖRANDET AV EURON

Artikel 1

Denna artikel innehåller definitioner av olika beteckningar som används i detta förslag till förordning.

Beteckningen "rättsliga instrument" avser att innefatta alla instrument som är av rättslig betydelse och som hänvisar till valutor, valutaenheter eller belopp i valutaenheter. Den omfattar även uttryckligen andra betalningsinstrument än sedlar och mynt, som t.ex. checkar.

Beteckningen "nationella valutaenheter" definierar de valutaenheter i medlemsstaterna utan undantag som fortfarande används under övergångsperioden.

Omräkningskurserna kan fastställas först den 1 januari 1999 i enlighet med artikel 109/4 första meningen i fördraget (se artikel 4).

Artikel 2

Denna artikel är av förklarande karaktär. Genom artikeln bekräftas att hänvisningarna till ecun som en valutakorg, enligt artikel 109g i fördraget och definitionen i rådets förordning (EG) nr 3320/94, ersätts av hänvisningar till euron till kursen ett till ett.

Denna definition tillämpas på ett otvetydigt sätt i EG-lagstiftningen. Vad gäller användandet av ecun inom privaträtten har det utvecklats en presumtion enligt vilken avtal som använder ecun utan att klart definiera den skall anses hänvisa till ecun i dess definition enligt EG-lagstiftningen. Det kan lugnt antas att avtalsparterna i avtal som använder ecun i flertalet fall har avsett att hänvisa till den officiella ecun även om detta inte alltid kan utläsas ur varje enskilt avtals ordalydelse. Detta antagande följer synsättet i kommissionens rekommendation 94/284/EEG angående den rättsliga behandlingen av ecun och av avtal som uttrycks i ecu mot bakgrund av införandet av den gemensamma valutan. En sådan presumtion respekterar helt avtalsfriheten eftersom den tillåter avtalsparterna att avtala annorlunda och därmed "bryta" presumtionen.

I denna artikel används namnet "euro" för den gemensamma valutan. Ingressen innehåller en hänvisning till det beslut om namnet som fattats av Europeiska rådet i Madrid.

Genom punkt 2 upphävs rådets förordning (EG) nr 3320/94. Denna förordning skulle i vart fall ha blivit utan verkan vid början av etapp tre på grund av bestämmelserna i fördraget och särskilt artiklarna 109g och 109/4 i detta.

Artikel 3

Denna artikel har som syfte att bekräfta kontinuiteten för rättsliga instrument, i synnerhet för avtal. Den har endast ett förklarande syfte. Eftersom EMU varken kan betecknas som en oförutsedd händelse eller som en allvarlig störning i förhållandena rättfärdigar införandet av euron inte återopandet av principen om bristande förutsättningar eller "Wegfall der

Geschäftsgrundlage", "théorie de l'imprévision" eller principer med motsvarande verkan. Principen om kontinuitet underströks redan av Europeiska rådet i Madrid i dess program för övergången.

"Villkoren i ett rättslig instrument" omfattar i synnerhet räntesatser i finansiella avtal men täcker också alla andra villkor.

Bestämmelsen är tillämplig på avtal som uttrycks i deltagande medlemsstaters valutor eller i ecu, oavsett om de har upprättats enligt deltagande eller icke-deltagande medlemsstaters lag.

Artikeln hänvisar till "införandet av euron", vilket är en beteckning som används i artikel 109/4 i fördraget och som är mer vidsträckt än "ersättande". Uttrycket innebär att de hänvisningar till ecun som avses i artikel 2 i denna förordning ersätts av hänvisningar till euron.

Genom den sista meningen bekräftas att den allmänt erkända principen om avtalsfrihet bevaras.

Artikel 4

I denna artikel fastställs regler för omräkningskurserna. Enligt den första meningen i artikel 109/4 kan kurserna i sig fastställas först den 1 januari 1999.

Genom första punkten ges visshet om vilka kategorier av kurser som skall fastställas och om antalet signifikanta siffror. Det senare uttrycket innebär att en kurs har sex siffror räknat från vänster till höger med början på den första siffran som inte är noll (vilket inte skall förväxlas med antalet decimaler). Rådet åtar sig att fastställa kurserna med denna grad av exakthet. Valet av sex signifikanta siffror följer normerna i EMS.

För att undvika felaktigheter vid omräkningar omfattar det oåterkalleliga fastställandet bara omräkningskursen mellan euron och de nationella valutaenheter. De bilaterala kurserna mellan de nationella valutaenheter kommer att härledas ur dessa omräkningskurser.

Genom punkt 2 föreskrivs att de ekonomiska aktörerna inte får avrunda omräkningskurserna när omräkning görs.

Genom punkt 3 förbjuds användandet av inverterade kurser eftersom detta skulle medföra att kurserna avrundades, vilket kan resultera i betydande felaktigheter beroende på avrundningens multiplikatoreffekt, särskilt om det rör sig om stora valutabelopp.

Genom punkt 4 fastställs en bindande algoritm för omräkning mellan nationella valutaenheter, eftersom dessa bilaterala kurser enligt definitionen "omräkningskurser" i artikel 1 inte definieras direkt.

Artikel 5

I denna artikel definieras ett antal avrundningsregler för omräkning av penningbelopp mellan euron och nationella valutaenheter samt mellan de nationella valutaenheter. Penningbelopp som uttrycks i euro skall alltid avrundas till närmaste cent. Penningbelopp i nationella valutaenheter skall avrundas till närmaste underenhet eller till närmaste enhet i

den nationella valutaenheten. Nationell praxis respekteras. Denna flexibilitet tillåter särskilt att vissa länders praxis att avrunda penningbelopp till andra enheter än de som anges i artikeln (t.ex. att avrunda belopp till en multipel av valutaenheten) kan fortsätta att tillämpas.

Artikel 6

I denna artikel fastställs ikraftträdandet. Förordningen träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i Europeiska gemenskapernas tidning. Artikel 2 kommer att få verkan först från och med den 1 januari 1999.

3. KOMMENTARER TILL ARTIKLARNA I RÅDETS FÖRORDNING OM INFÖRANDE AV EURON

Artikel 1

I den första artikeln definieras beteckningarna "deltagande medlemsstater", "rättsliga instrument", "omräkningskurser", "enheten euro", "nationella valutaenheter", "övergångsperiod" och "organiserade marknader".

Beteckningen "deltagande medlemsstater" används för att beskriva medlemsstater utan undantag. Även om man utgår från att i princip samtliga EU-medlemsstater kommer att delta i den tredje etappen av EMU, om än enligt olika regler, används beteckningen "deltagande medlemsstater" för att underlätta förståelsen av utkastet till förordning. Uppräkningen av de deltagande medlemsstaterna underlättar erkännandet av den monetära lagstiftningen i tredje land.

Beteckningen "rättsliga instrument" är avsedd att omfatta alla instrument som är rättsligt relevanta och som hänvisar till valutor, valutaenheter eller belopp i valutaenheter. Den är särskilt avsedd att omfatta alla slags avtal, skriftliga eller muntliga, underförstådda avtal och avtal som framgår av parternas konkludenta uppträdande.

Enligt artikel 109L.4 i fördraget kan omräkningskurserna först fastställas den 1 januari 1999. Regler för fastställandet av omräkningskurserna föreskrivs genom rådets förordning [...] om vissa bestämmelser som har samband med införandet av euron. För att undvika avrundningsproblem kommer endast omräkningskurser för en euro uttryckt i var och en av medlemsstaternas nationella valutor att fastställas. Bilateral kurser kommer att behöva härledas från kurserna gentemot euron. En bindande algoritm för detta syfte fastställs genom nämnda rådsförordning. Inverterade kurser där nationella valutaenheter uttrycks i enheter av euron kommer inte att fastställas.

Under övergångsperioden kommer det att existera flera olika former av euron som de deltagande medlemsstaternas valuta. "Enheten euro" och de "nationella valutaenheterna". Beteckningen "enheten euro" används för att skilja mellan decimala uttryck av euron uttryckt i enheter av euron själv från icke-decimala uttryck av euron uttryckt i de nationella valutaenheterna. De "nationella valutaenheterna" avser valutorna för de deltagande medlemsstaterna som var egna valutor innan de ersattes av euron.

Utgången av övergångsperioden måste fastställas senare.

I definitionen av "organiserade marknader" hänvisas till direktiv 93/22/EEG om investeringstjänster inom värdepappersområdet. Den inkluderar marknader för regelbunden handel med samt clearing och avveckling av överlåtbara värdepapper, andelar i företag för kollektiva investeringar, penningmarknadsinstrument, finansiella terminskontrakt, ränteterminskontrakt, svappar samt optioner på finansiella instrument och betalningsinstrument.

Artikel 2

Genom första meningen och i kombination med artikel 17 införs euron från och med den 1 januari 1999 som valuta för de deltagande medlemsstaterna. Hänvisningen till

medlemsstaterna (och inte till den monetära unionen) tjänar till att klargöra att euron är varje medlemsstats valuta. Detta bör hjälpa till att undvika tvetydighet vad gäller kontinuitet för avtal, särskilt på internationell nivå.

En distinktion görs mellan namnet på valutan (euro) och beräkningsenheten (en euro) i vilken alla valutabelopp skall beräknas. Enligt vad som överenskomts vid det informella Ekofin-mötet i Verona i april 1996 är euron indelad i etthundra "cent". Såsom förklaras i ingressen är fastställandet av namnet "cent" inte avsett att förhindra att varianter av detta namn används i dagligt bruk, dock utan att principen ifrågasätts om att namnet på den gemensamma valutan och dess underenheter endast kan fastställas på gemenskapsnivå.

Artikel 3

Genom att föreskriva att de tidigare nationella valutorna ersätts av euron till omräkningskurserna upprättas genom denna artikel "kopplingen" mellan var och en av de tidigare valutorna och den nya valutan. Därigenom säkerställs kontinuiteten för avtal och andra rättsliga instrument enligt principen om nominalism. Ersättandet av de tidigare nationella valutorna i de deltagande medlemsstaterna kommer att äga rum den 1 januari 1999. Övergångsbestämmelserna om de nationella valutaenheternas status och användning påverkar inte ersättandet av valutorna i rättslig mening.

Artikel 4

Genom denna artikel fastställs beräkningsenheten för Europeiska centralbankssystemet (ECBS) vilken varken anges i fördraget eller ECBS-protokollet.

Det bör observeras att genom denna bestämmelse definieras inte beräkningsenheten för perioden mellan inrättandet av ECB och början av etapp 3, eftersom bestämmelsen träder i kraft först den 1 januari 1999. Om beslut tas att använda ecukorgen, som är beräkningsenhet för Europeiska monetära institutet, skulle genom detta utkast till förordning säkerställas att beräkningsenheten från och med den 1 januari 1999 skulle vara euron. Denna artikel skulle då få en förklarande karaktär.

Artikel 5

Genom artikel 5 begränsas tillämpningen av artikel 6–9 till övergångsperioden.

Artikel 6

Genom artikel 6 införs begreppet nationell valutaenhet som definieras i artikel 1. Genom punkt 1 första meningen införs temporärt ytterligare uppdelningar av den gemensamma valutaenheten, euron, (utöver den i artikel 2, som är permanent). Genom denna mening använder gemenskapslagstiftaren sin befogenhet att införa valfritt antal uppdelningar av den gemensamma valutan, i valfri del av den gemensamma valutaenheten och under valfritt namn. Detta kan innebära omräkningsfaktorer som är mindre än 1. De nationella underuppdelningarna förblir i kraft.

Genom artikeln ges möjlighet att använda den gemensamma valutan inte endast under sitt eget namn, utan även i valörerna och enheterna för de tidigare nationella valutorna, vilka blir denomineringar av euron.

Genom den tredje meningen säkerställs att de bestämmelser i den nationella monetära lagstiftningen som är förenliga med förordningen fortsätter att gälla under övergångsperioden. Detta gäller framför allt bestämmelser om sedlar och mynt.

Genom punkt 2 klargörs att det inte påverkar den rättsliga giltigheten om det hänvisas till den nationella valutaenheten eller till själva enheten euro i ett rättsligt instrument. I kraft av denna bestämmelse är avtal uttryckta i antingen euron eller i de nationella valutaenheterna lika giltiga.

Detsamma gäller för lagbestämmelser och andra rättsliga instrument.

Artikel 7

I denna artikel behandlas uteslutande rättsliga instrument som upprättats före den 1 januari 1999. Utan en sådan bestämmelse skulle det t.ex. vara osäkert om en fordran i en nationell valuta den 31 december 1998 skulle anses vara en fordran i euro uttryckt i enheten euro själv eller en fordran i euro uttryckt i den nationella valutaenheten den 1 januari 1999.

Enligt denna artikel kommer den 1 januari 1999 ett avtal om skyldighet att betala exempelvis 100 FRF att bli en skyldighet att betala motsvarande belopp i euro (detta följer av artikel 3), men uttryckt i 100 FRF, vilket kommer att vara en denominering av euron. Det är endast efter övergångsperioden som hänvisningar till de nationella valutaenheterna i rättsliga instrument i kraft av artikel 14 skall betraktas som hänvisningar till enheten euro (och således som förpliktelser som skall fullgöras i enheten euro).

Genom artikeln bibehålls status quo för denomineringar. Avtalsparter hindras inte från att avtala om att ändra den valutaenhet som ett avtal är uttryckt i och lagstiftaren hindras inte heller från att ändra valutaangivelse i en lag. Lagstiftningen i allmänhet bromsas inte heller.

Artikel 8

I denna artikel görs avvägningen mellan principen om "avsaknad av tvång" och "avsaknad av förbud" enligt det införandeprogram som beslutades av Europeiska rådet i Madrid. I punkt 1 föreskrivs att denomineringen av ett rättsligt instrument - i antingen enheten euro eller den nationella valutaenheten - skall respekteras. Det säkerställs att den valutaenhet som föreskrivs enligt det rättsliga instrumentet i fråga (t.ex. ett avtal eller en lag) skall vara den som används vid utförandet av alla handlingar (kontoutdrag, fakturor, betalningar, o.s.v.) enligt det rättsliga instrumentet. Genom punkt 1 säkerställs att utan hinder av bestämmelserna i de följande punkterna kommer de ekonomiska aktörerna endast att behöva använda den enhet - antingen euron eller den nationella valutan - de har avtalat om.

På liknande vis säkerställs genom punkt 1 att de lagar genom vilka användningen av en enhet föreskrivs, t.ex. för offentliggörande av räkenskaper, skall tillämpas enligt den valutaangivelse som anges i dem.

Genom punkt 1 hindras givetvis inte en gäldenär, i fall då kontantlös betalning inte uttryckligen avtalats, från att betala en skuld uttryckt i euro med sedlar eller mynt uttryckta i den nationella valutaenhet som är lagligt betalningsmedel på utförandeorten.

Genom punkt 2 överlämnas det åt parterna att avtala om användning av en annan valutaenhet än den som det rättsliga instrument som utgör grunden för deras avtalsförhållande är uttryckt i.

Syftet med punkt 3 är att öka utbytbarmheten mellan euron och de nationella valutaenheterna för betalningar som utförs genom kreditering av ett konto. Gäldenären kan därigenom välja mellan att betala sin skuld antingen i enheten euro eller i den nationella valutaenhet som är angiven i avtalet. Genom denna bestämmelse klargörs även att en bank som tar emot en betalning i den nationella valutaenheten till ett eurokonto är berättigad att, utan mottagarens samtycke, göra den omräkning som är nödvändig för att kreditera ett konto i den berörda nationella valutaenheten och vice versa. Bestämmelsen omfattar endast inrikes betalningar i euro eller den nationella valutaenheten i fråga.

Genom punkt 4 ges medlemsstaterna möjlighet att vidta åtgärder för att öka användningen av enheten euro i två specifika fall, även om åtgärderna kan leda till en skyldighet för vissa ekonomiska agenter att använda enheten euro. Den första strecksatsen omfattar offentliga och privata skulder. Undantagna från tillämpningsområdet för denna bestämmelse är skulder i annan form än värdepapper såsom bankkonton, lån etc. Den andra strecksatsen omfattar de organiserade marknader som avses i artikel 1.

Genom punkt 5 avslutas förteckningen över undantag från principen om avsaknad av tvång. Innehållet är hämtat från punkt 12 i det införandeprogram som antogs i Madrid, i vilket det sägs att "Tidsramen [för den allmänna användningen av euron för den offentliga sektorns transaktioner] kommer att fastställas i gemenskapens lagstiftning och kan medge viss frihet för de enskilda medlemsstaterna."

Genom punkt 6 bekräftas att för rättsliga bestämmelser om nettning etc. skall enheten euro och de nationella valutaenheterna betraktas som utbytbara.

Artikel 9

Genom denna artikel bekräftas att nationella sedlar och mynt förblir lagliga betalningsmedel under övergångsperioden. Deras lagliga status är begränsad till det territorium där de var lagliga betalningsmedel före början av den tredje etappen. Denna status upphör senast sex månader efter utgången av övergångsperioden (se artikel 15).

Artikel 10

I denna artikel återges bestämmelserna i artikel 105a i fördraget. Formuleringen "sätta i omlopp" påverkar inte beslutet om vem som kommer att bli sedelutgivare (ECB eller de nationella centralbankerna). Sedlarna i euro är de enda sedlar som är lagliga betalningsmedel i samtliga deltagande medlemsstater, i motsats till de nationella sedlarna.

Artikel 11

I denna artikel behandlas reglerna för mynt. Eftersom fördraget inte säger något om statusen för mynt som lagligt betalningsmedel, får de denna status genom denna artikel. Gränsen för myntens betalningsverkan är satt till 50 mynt oberoende av de enskilda myntens åsatta värde. I artikeln behandlas inte medlemsstaternas rättigheter att ge ut mynt för numismatiska syften eller jubileumssyften.

Artikel 12

I denna artikel behandlas skydd mot förfälskning för sedlar och mynt. Inga närmare normer fastställs, men medlemsstaterna åläggs att säkerställa adekvata påföljder. Detta utesluter inte att gemensamma åtgärder kan vidtas i framtiden, vare sig det blir enligt den första eller tredje unionspelaren.

Artikel 13

I denna artikel anges ett antal bestämmelser som gäller först från och med utgången av övergångsperioden, antingen för en begränsad tid eller för en obegränsad tid.

Artikel 14

Efter utgången av övergångsperioden upphör de nationella valutaenheter att existera. Genom artikeln bekräftas att från och med denna dag skall hänvisningar till dessa valutaenheter i rättsliga instrument som förelåg vid utgången av övergångsperioden betraktas som hänvisningar till enheten euro. Detta följer av artiklarna 2 och 3. Genom artikeln klargörs att en fysisk "omdenominering" i den meningen att rättsliga instrument som fortfarande hänvisar till de tidigare nationella valutaenheter skrivs om, inte är nödvändig för att instrumenten skall vara giltiga. Det kan dock finnas andra skäl till att en sådan fysisk omdenominering kan vara önskvärd eller i vissa fall rentav oundgänglig. Hänvisningar till de nationella valutaenheter i lagar etc. kommer att behöva formellt anpassas av den nationella lagstiftaren inom en rimlig tidsperiod.

Efter övergångsperioden är de nationella valutaenheter inte längre giltiga vid upprättandet av avtal o. dyl. eftersom varje hänvisning till en tidigare nationell valutaenhet i ett nytt avtal skulle vara en hänvisning till en beteckning som inte längre erkänns i den monetära lagstiftningen.

Artikel 15

Syftet med denna artikel är att underlätta inväxlingen av gamla sedlar och mynt mot nya vid utgången av övergångsperioden. Nationella sedlar och mynt får fortsätta att vara i omlopp som lagliga betalningsmedel under högst sex månader efter utgången av övergångsperioden. I syfte att skapa utrymme för flexibilitet har medlemsstaterna möjlighet att förkorta denna period allt efter hur snabbt övergången kan genomföras inom deras respektive territorier.

Artikel 16

Genom denna artikel överlämnas det åt medlemsstaterna att avgöra under hur lång tid efter övergångsperioden de kommer att fortsätta att lösa in de sedlar och mynt i nationella valutaenheter som de tidigare givit ut. Beroende på nationella regler och praxis kan denna tid variera. Medlemsstaterna kan välja att fortsätta lösa in sedlar och mynt i de nationella valutaenheter under en obegränsad tid.

**Förslag till
rådets förordning om vissa bestämmelser som har samband
med införandet av euron**

(FRAMLAGT AV KOMMISSIONEN)

**Förslag till
rådets förordning []
om vissa bestämmelser som har samband med
införandet av euron** 96/0249 (CNS)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 235 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande,

med beaktande av Europeiska monetära institutets yttrande, och

med beaktande av följande:

1. Europeiska rådet bekräftade vid sitt möte i Madrid den 15–16 december 1995 att den tredje etappen av den ekonomiska och monetära unionen skall börja den 1 januari 1999, enligt artikel 109j.4 i fördraget. Enligt artikel 109k i fördraget betecknas de medlemsstater som inför euron som en gemensam valuta som medlemsstater utan undantag.
2. Det beslutades också att namnet på den europeiska valutan skall vara "euro". Det specifika namnet "euro" kommer att ersätta den allmänna beteckningen "ecu", som används i fördraget för att hänvisa till den europeiska valutaenheten. Som valuta för medlemsstaterna utan undantag kommer euron att delas in i etthundra enheter med namnet "cent".
3. En rådsförordning genom vilken den rättsliga ramen för användningen av euron definieras bör antas på grundval av artikel 109l.4 tredje meningen i fördraget så snart det är känt vilka medlemsstaterna utan undantag är. Den dag då den tredje etappen börjar skall rådet enligt artikel 109l.4 första meningen i fördraget fastställa de omräkningskurser till vilka valutorna återkalleligen skall låsas.
4. För att den gemensamma marknaden och övergången till den gemensamma valutan skall fungera smidigt är det nödvändigt att åstadkomma rättssäkerhet för deltagarna på marknaden i alla medlemsstater genom att införa vissa bestämmelser som har samband med införandet av euron i god tid före början av etapp tre.
5. Artikel 109l.4 tredje meningen, genom vilken rådet tillåts att genom enhälligt beslut av medlemsstaterna utan undantag vidta "övriga åtgärder som behövs för att snabbt införa...som dessa medlemsstaters gemensamma valuta" kommer att vara tillgänglig som rättslig grund först när det enligt artikel 109j.4 har beslutats vilka medlemsstater som uppfyller de nödvändiga villkoren för införandet av den gemensamma valutan. Det är därför nödvändigt att använda artikel 235 som rättslig grund för de bestämmelser som det finns ett brådskande behov av för att åstadkomma rättssäkerhet.

6. Ecu enligt artikel 109g i fördraget och definitionen i rådets förordning (EG) nr 3320/94¹, kommer den 1 januari 1999 att upphöra att definieras som en valutakorg och euron kommer att bli en självständig valuta. Rådets beslut i fråga om fastställandet av omräkningskurserna kommer inte i sig att förändra ecuns värde utåt. Detta innebär att en ecu i sin egenskap av valutakorg kommer att bli en euro. Rådets förordning (EG) nr 3320/94 blir därför överflödig och bör upphävas. Vad gäller hänvisningar till ecu i rättsliga instrument inom privaträtten kommer det att presumeras att parterna har samtyckt till att hänvisa till ecun enligt artikel 109g i fördraget och definitionen i rådets förordning (EG) nr 3320/94. Bestämmelserna om kontinuitet kan endast nå sitt syfte att åstadkomma rättssäkerhet för marknaden om de träder i kraft så snart som möjligt.

7. Det är en allmänt accepterad rättslig princip att kontinuiteten för rättsliga instrument inte skall påverkas av införandet av en ny valuta. Principen om avtalsfrihet måste respekteras. För att förstärka rättssäkerheten och klarheten är det lämpligt att uttryckligen bekräfta att principen om kontinuitet för rättsliga instrument och särskilt för avtal bör tillämpas mellan de tidigare nationella valutorna och euron samt mellan ecun enligt artikel 109g i fördraget och definitionen i rådets förordning (EG) nr 3320/94 och euron. Detta innebär särskilt att i fråga om rättsliga instrument med fasta räntesatser ändrar införandet av euron inte den nominella ränta som skall betalas av gäldenären.

8. Den uttryckliga bekräftelsen av principen om kontinuitet kommer också att medverka till erkännandet av kontinuitet för avtal inom tredje lands jurisdiktion.

9. Beteckningen "avtal" som används för att definiera rättsliga instrument är avsedd att omfatta bl.a. skriftliga och muntliga avtal, underförstådda avtal och avtal som framgår av parternas konkludenta handlande.

10. Rådet kommer att fastställa omräkningskurserna för euron uttryckta i den nationella valutan för varje medlemsstat utan undantag i enlighet med artikel 109l.4 första meningen i fördraget. Dessa omräkningskurser bör användas för varje omräkning mellan euron och de nationella valutaenheterna eller mellan nationella valutaenheter. Vid omräkning mellan nationella valutaenheter bör en fastställd algoritm användas.

11. Införandet av euron kräver avrundning av penningbelopp. Ett tidigt tillkännagivande av avrundningsregler är väsentligt för att möjliggöra förberedelser i rätt tid och en smidig övergång till den ekonomiska och monetära unionen.

12. För att uppnå en hög grad av exakthet i omräkningsförfarandet bör omräkningskurserna definieras med sex signifikanta siffror. En kurs med sex signifikanta siffror innebär en kurs som har sex siffror, räknat från vänster till höger och med början på den första siffra som inte är noll.

13. Enligt artikel 109f.6 i fördraget skall EMI höras om varje förslag till gemenskapsrättsakt inom dess behörighetsområde.

¹ Rådets förordning (EG) nr 3320/94 av den 22 december 1994 om kodifiering av befintlig gemenskapslagstiftning om definition av ecu efter ikraftträdandet av Fördraget om Europeiska unionen (EGT nr L 350, 31.12.1994, s. 27).

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

I denna förordning avses med

- *rättsliga instrument*: lagbestämmelser, administrativa rättsakter, rättsliga beslut, avtal, ensidiga rättsakter, andra betalningsinstrument än sedlar och mynt samt andra instrument med rättslig verkan,
- *omräkningskurser*: de omräkningskurser som oåterkalleligen fastställts av rådet enligt artikel 109/4 första meningen i fördraget,
- *nationella valutaenheter*: valutaenheterna i medlemsstaterna utan undantag såsom de definieras i respektive medlemsstats monetära lagstiftning dagen före början av den tredje etappen,
- *enheten euro*: den gemensamma valutaenhet som antagits av medlemsstaterna utan undantag den 1 januari 1999.

Artikel 2

1. Från och med den 1 januari 1999 skall varje hänvisning i ett rättsligt instrument till ecun enligt artikel 109g i fördraget och definitionen i rådets förordning (EG) nr 3320/94 ersättas med en hänvisning till euron till en kurs av en euro för en ecu. Hänvisningar till ecun utan en sådan definition i rättsliga instrument skall presumeras hänvisa till ecun enligt artikel 109g i EG-fördraget och definitionen i rådets förordning (EG) nr 3320/94.
2. Rådets förordning (EG) nr 3320/94 upphävs från och med den 1 januari 1999.

Artikel 3

Införandet av euron får inte medföra ändring av något villkor i ett rättsligt instrument eller leda till upphävande av eller befrielse från fullgörelse av villkoren i ett rättsligt instrument och får inte heller ge en part ensidig rätt att ändra ett rättsligt instrument eller bringa det att upphöra. Denna bestämmelse gäller förutsatt att parterna inte har avtalat något annat.

Artikel 4

1. Omräkningskurserna skall fastställas som en euro uttryckt i var och en av de nationella valutorna för medlemsstaterna utan undantag. De skall fastställas med sex signifikanta siffror.
2. Omräkningskurserna får inte avrundas eller avkortas vid omräkning.

3. Omräkningskurserna skall användas för omräkningar åt båda hållen mellan enheten euro och de nationella valutaenheterna. Inverterade kurser som härleds från omräkningskurserna får inte användas.

4. Penningbelopp som skall omräknas från en nationell valutaenhet till en annan skall först omräknas till ett belopp som uttrycks i enheten euro, avrundat till minst tre decimaler, och sedan omräknas till den andra nationella valutaenheten.

Artikel 5

Penningbelopp som skall betalas eller redovisas när en avrundning sker efter en omräkning till enheten euro enligt artikel 4 skall avrundas uppåt eller nedåt till närmaste cent. Penningbelopp som omräknas till en nationell valutaenhet skall avrundas uppåt eller nedåt till närmaste underenhet eller, i avsaknad av underenheter, till närmaste enhet eller enligt nationell praxis till en multipel eller del av den nationella valutaenhetens enhet eller underenhet. Om tillämpningen av omräkningskursen ger ett resultat som ligger exakt mitt emellan skall beloppet avrundas uppåt.

Artikel 6

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i Europeiska gemenskapernas officiella tidning.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

FÖRSLAG TILL
RÅDETS FÖRORDNING OM
INFÖRANDE AV EURON
(FRAMLAGT AV KOMMISSIONEN)

**Förslag till
rådets förordning []
om införande av euron** 96/0250 (CNS)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 109/4 tredje meningen i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande, och

med beaktande av följande:

1. I denna förordning fastställs monetära lagbestämmelser för de medlemsstater som har infört euron. Bestämmelser om kontinuitet för avtal, ersättande av hänvisningar till ecun med hänvisningar till euron i rättsliga instrument samt avrundning har redan fastställts genom rådets förordning [...]. Åtgärder inom andra rättsområden kommer vid behov att behöva övervägas, till exempel beträffande parallella prisangivelser och omräkningsavgifter.
2. Europeiska rådet beslutade vid sitt möte i Madrid den 15–16 december 1995 att namnet på den europeiska valutan skall vara "euro". Det specifika namnet "euro" kommer att ersätta den allmänna beteckningen "ecu" som används i fördraget för att hänvisa till den europeiska valutaenheten. Som valuta för medlemsstaterna utan undantag delas euron in i etthundra enheter med namnet "cent". Fastställandet av namnet "cent" hindrar inte att varianter av denna beteckning används i dagligt bruk i medlemsstaterna.
3. Rådet skall när det handlar enligt artikel 109/4 tredje meningen i fördraget vidta de åtgärder som behövs för att snabbt införa euron, utöver fastställandet av omräkningskurserna.
4. Då enligt artikel 109k.2 i fördraget en medlemsstat blir en medlemsstat utan undantag skall rådet enligt artikel 109/5 i fördraget vidta de övriga åtgärder som behövs för att snabbt införa euron som enda valuta i den medlemsstaten.
5. Enligt artikel 109/4 i fördraget skall rådet, då den tredje etappen börjar, fastställa de omräkningskurser till vilka de deltagande medlemsstaternas valutor oåterkalleligen skall låsas och den oåterkalleligen låsta kurs till vilken euron skall ersätta dessa valutor.
6. Lagbestämmelser bör tolkas mot bakgrund av avsaknaden av växelkursrisk både mellan enheten euro och de nationella valutaenheterna och mellan dessa nationella valutaenheter.

7. Beteckningen "avtal" som används för att definiera rättsliga instrument är avsedd att inkludera bland annat skriftliga och muntliga avtal, underförstådda avtal och avtal som framgår av parternas konkludenta uppträdande.

8. I syfte att förbereda en smidig övergång till euron är det nödvändigt med en övergångsperiod för tiden mellan ersättandet av de nationella valutorna med euron och införandet av sedlar och mynt i euro. Under denna tidsperiod kommer de nationella valutaenheterna att definieras som olika denomineringar av euron. Juridisk likvärdighet mellan enheten euro och de nationella valutaenheterna kommer att fastställas.

9. Euron bör vara beräkningsenhet för Europeiska centralbanken (ECB) och för centralbankerna i de deltagande medlemsstaterna. Detta hindrar inte att de nationella centralbankerna kan föra räkenskaper i sina nationella valutaenheter under övergångsperioden, särskilt för sin personal och den offentliga förvaltningen.

10. Under övergångsperioden är rättsliga instrument giltiga oavsett om de upprättas i enheten euro eller i den nationella valutaenheten. Om inte annat avtalas måste de ekonomiska aktörerna, för alla handlingar som utförs enligt ett rättsligt instrument, respektera den valutaenhet som instrumentet är uttryckt i. För att säkerställa att betalningssystemen fungerar smidigt är undantag från denna allmänna regel nödvändiga. I syfte att, om nödvändigt, tillåta att den valutaenhet som utestående skulder är uttryckta i ändras till enheten euro och att beräkningsenheten för de operativa förfarandena på organiserade marknader ändras, bör medlemsstaterna ha möjlighet att vidta lämpliga åtgärder.

11. I transaktioner med den offentliga sektorn får medlemsstaterna tillåta användningen av enheten euro, men kan enbart föreskriva den på grundval av gemenskapslagstiftning.

12. Enligt artikel 105a i fördraget får rådet vidta åtgärder för att harmonisera värdeerna och de tekniska specifikationerna för alla mynt.

13. Det behövs ett lämpligt skydd mot förfälskning för sedlar och mynt.

14. Sedlar och mynt i nationell valuta förlorar sin ställning som lagliga betalningsmedel senast sex månader efter utgången av övergångsperioden. Av praktiska skäl kan det vara lämpligt att införa sedlar och mynt i euro redan en kort tid före utgången av övergångsperioden.

15. Från och med utgången av övergångsperioden kommer hänvisningar till de nationella valutaenheterna i rättsliga instrument som föreligger vid utgången av övergångsperioden att behöva betraktas som hänvisningar till euron enligt respektive omräkningskurs. Det är därför inte nödvändigt att fysiskt ändra denomineringen av befintliga rättsliga instrument. De avrundningsregler som fastställs i rådets förordning [...] gäller även omräkningar som görs vid utgången av eller efter övergångsperioden. Av tydlighetsskäl kan det vara önskvärt att det fysiska bytet av valutaenhet sker så snart det är lämpligt. Från och med utgången av övergångsperioden är inte längre de tidigare nationella valutaenheterna giltiga vid upprättandet av nya rättsliga instrument.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE :

Del I

DEFINITIONER

Artikel 1

I denna förordning avses med

- *deltagande medlemsstater:* (länderna A, B, ...),
- *rättsliga instrument:* lagbestämmelser, administrativa rättsakter, rättsliga beslut, avtal, ensidiga rättsakter, andra betalningsinstrument än sedlar och mynt samt andra instrument med rättslig verkan,
- *omräkningskurser:* de omräkningskurser som oåterkalleligen fastställts av rådet enligt artikel 109/4 första meningen i fördraget,
- *enheten euro:* den valutaenhet som definieras i artikel 2 andra meningen,
- *nationella valutaenheter:* de deltagande medlemsstaternas valutaenheter såsom de definieras i respektive medlemsstats monetära lagstiftning dagen före början av den tredje etappen,
- *övergångsperiod:* den period som börjar den 1 januari 1999 och slutar senast den 31 december 2001,
- *organiserade marknader:* marknader för regelbunden handel med samt clearing och avveckling av något av de instrument som är angivna i avsnitt B i bilagan till direktiv 93/22/EEG² om investeringstjänster inom värdepappersområdet, inklusive system för regelbunden handel med samt clearing och avveckling av betalningsinstrument.

²

Rådets direktiv 93/22/EEG av den 10 maj 1993 om investeringstjänster inom värdepappersområdet (EGT nr L 141, 11.6.1993, s. 27).

Del II

ERSÄTTANDE AV DE DELTAGANDE MEDLEMSSTATERNAS VALUTOR MED EURON

Artikel 2

Valutan för de deltagande medlemsstaterna skall vara euron. Valutaenheten skall vara en euro. En euro skall vara indelad i etthundra cent.

Artikel 3

De deltagande medlemsstaternas valutor skall ersättas av euron till omräkningskurserna.

Artikel 4

Euron skall vara beräkningsenhet för Europeiska centralbanken (ECB) och för centralbankerna i de deltagande medlemsstaterna.

Del III

ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER

Artikel 5

Artikel 6–9 skall gälla under övergångsperioden.

Artikel 6

1. Euron skall även vara indelad i de nationella valutaenheterna enligt omräkningskurserna. Varje underuppdelning av dessa skall bibehållas. Om inte annat följer av bestämmelserna i denna förordning skall den monetära lagstiftningen i de deltagande medlemsstaterna fortsätta att gälla.

2. Om hänvisning görs till en nationell valutaenhet i ett rättsligt instrument skall denna vara lika giltig som en hänvisning till euron.

Artikel 7

Att valutorna i de deltagande medlemsstaterna ersätts med euron får inte i sig ändra denomineringen av de rättsliga instrument som föreligger den dag då valutan ersätts.

Artikel 8

1. Handlingar som utförs enligt rättsliga instrument som föreskriver användning av en nationell valutaenhet skall utföras i den nationella valutaenheten. Handlingar som utförs enligt rättsliga instrument i vilka användning av enheten euro föreskrivs skall utföras i den enheten.
2. Bestämmelserna i punkt 1 gäller förutsatt att parterna inte har avtalat något annat.
3. Utan hinder av punkt 1 kan varje belopp som är uttryckt i antingen enheten euro eller i en given deltagande medlemsstats nationella valutaenhet, och som skall betalas inom den medlemsstaten genom kreditering av borgenärens konto, betalas av gäldenären antingen i enheten euro eller i den nationella valutaenheten. Beloppet får krediteras borgenärens konto i den valuta som hans konto är noterat i, varvid eventuella omräkningar skall ske till omräkningskurserna.
4. Utan hinder av punkt 1 får varje deltagande medlemsstat vidta de åtgärder som kan vara nödvändiga för att
 - ändra den valutaenhet som utestående skulder är uttryckta i från nationella valutaenheter till enheten euro; denna bestämmelse skall gälla obligationer och skulder i form av värdepapper,
 - tillåta organiserade marknader att ändra sin beräkningsenhet från en nationell valutaenhet till enheten euro.
5. Andra bestämmelser än dem som anges i punkt 4 och som föreskriver användning av enheten euro får endast antas av de deltagande medlemsstaterna enligt den tidsram som fastställs genom gemenskapslagstiftningen.
6. Nationella rättsliga bestämmelser som tillåter eller föreskriver nettning, kvittning eller tekniker med liknande verkan skall gälla monetära förpliktelser oberoende av vilken valutaenhet de är uttryckta i, om denna valutaenhet är euro eller en nationell valutaenhet, varvid varje omräkning skall ske till omräkningskurserna.

Artikel 9

Sedlar och mynt i nationell valuta skall behålla sin status som lagliga betalningsmedel inom de territoriella gränser som gäller den sista dagen före etapp tre.

Del IV

SEDLAR OCH MYNT I EURO

Artikel 10

Senast den 1 januari 2002 skall ECB och centralbankerna i de deltagande medlemsstaterna sätta i omlopp sedlar i euro. Oberoende av artikel 15 skall dessa sedlar vara de enda sedlar som är lagliga betalningsmedel i alla dessa medlemsstater.

Artikel 11

Senast den 1 januari 2002 skall de deltagande medlemsstaterna ge ut mynt i euro eller i cent som följer de bestämmelser om valörer och tekniska specifikationer som rådet fastställer enligt artikel 105a.2 andra meningen i fördraget. Oberoende av artikel 15 skall dessa mynt vara de enda mynt som är lagliga betalningsmedel i alla dessa medlemsstater. Förutom den utgivande myndigheten och de personer som är särskilt utsedda genom den nationella lagstiftningen i den utgivande medlemsstaten skall inte någon part vara skyldig att ta emot mer än femtio mynt vid varje betalning.

Artikel 12

De deltagande medlemsstaterna skall säkerställa lämpliga påföljder för förfalskning av sedlar och mynt.

Del V

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 13

Artikel 14–16 gäller från och med utgången av övergångsperioden.

Artikel 14

Då hänvisning görs till de nationella valutaenheter i rättsliga instrument som föreligger vid utgången av övergångsperioden skall dessa hänvisningar betraktas som hänvisningar till enheten euro enligt respektive omräkningskurs och beräknad enligt de avrundningsregler som fastställs i rådets förordning [...].

Artikel 15

Sedlar och mynt i nationella valutaenheter enligt artikel 6.1 får fortsätta att vara lagliga betalningsmedel inom sina respektive territoriella gränser under högst sex månader efter utgången av övergångsperioden. Denna period kan förkortas genom nationell lag.

Artikel 16

Enligt lag eller praxis i de deltagande medlemsstaterna skall respektive utgivare av sedlar och mynt fortsätta att ta emot, i utbyte mot euro till omräkningskursen, de sedlar och mynt som dessa tidigare givit ut.

Del VI

IKRAFTTRÄDANDE

Artikel 17

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1999.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Bilaga om finansiering

Föreliggande förslag påverkar inte Europeiska gemenskapens budget.

Bilaga om små och medelstora företag

De två utkasten till förordningar kommer att direkt påverka alla medborgare och alla sektorer av ekonomin. Detta gäller särskilt för banksektorn och för handel och distribution där medborgarna kommer att se de omedelbara kommersiella effekterna av förändringarna.

Betydelsen av att företagen gör de nödvändiga anpassningarna till den nya situationen kommer att variera. Små och medelstora företag kan komma att erfara att anpassningskostnaderna blir proportionellt sett högre om övergången inte planeras tillräckligt långt i förväg. Kommissionen har ett nära samarbete med dessa sektorer för att mer precist kunna identifiera potentiella problem.

ISSN 1024-4506

KOM(96) 499 slutlig

DOKUMENT

SV

09 10 01

Katalognummer : CB-CO-96-524-SV-C

ISBN 92-78-10384-5

Byrån för Europeiska gemenskapernas officiella publikationer

L-2985 Luxemburg

28

~~REPRODUCTION OF THIS DOCUMENT IS PROHIBITED~~